

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ : ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ: ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ : ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς τους υπουργούς

- Οικονομικών
- Δικαιοσύνης

Θέμα: «Υποκρισία στην εποχή της κρίσης»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΓΝΩΜΗ» που αναφέρεται σε υποκρισία και συνειδητά μονόπλευρες πολιτικές στην εποχή της κρίσης λέγοντας ότι Τρόικα, κυβέρνηση, ιδιωτικά και δημόσια μέσα μαζικής ενημέρωσης, επιτίθενται με μανία σε πραγματικές αδυναμίες του Δημοσίου, ενώ στην πραγματικότητα στοχεύουν στην λεηλασία των καλύτερων πλευρών του.

Αρ. Πρωτ

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

ΠΑΒ	2746
20 ΙΑΝ. 2011	

ΠΟΛΥΤΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Τρόικα, κυβέρνηση, δημόσια και ιδιωτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, επιτίθενται με μαζία σε πραγματικές αδυναμίες του Δημοσίου. Στην πραγματικότητα, όμως, μιλάνε για τις αδυναμίες, ενώ στοχεύουν στη λεηλασία των καλύτερων πλευρών του. Ιδεολογικά και προπαγανδιστικά προετοιμάζεται, όπως έχω γράψει από πέρσι, η επίθεση στο Δημόσιο, η καταλήστευση της δημόσιας περιουσίας, με ταυτόχρονη διανομή συχωροχαρτών σε αταπώνες, φοροκλέπτοντες, φοροδιαφεύγοντες.

Περί ΔΕΚΟ και δημοσίου τομέα

Τις τελευταίες εβδομάδες λέγονται πολλά για τα χρέη των ΔΕΚΟ, τους «υψηλούς μισθούς» που λαμβάνονται από κατηγορίες εργαζομένων σε αυτές, από τη δυσλειτουργία και αναποτελεσματικότητά τους. Η επίθεση αυτή έχει πολλαπλές μεθοδεύσεις.

Πρώτον, η αναφορά γίνεται συστηματικά σε ελλειμματικές ΔΕΚΟ, αλλά συνειδητά αποκρύβεται ότι υπάρχουν κερδοφόρες ΔΕΚΟ. Στην πραγματικότητα το κύριο ενδιαφέρον όσων έχουν εξαπολύσει τις δημόσιες επιθέσεις ενάντια στις ΔΕΚΟ δεν είναι η μία ή άλλη πράγματι άχρηστη ή δυσλειτουργική ΔΕΚΟ, αλλά οι κερδοφόρες που αποτελούν τον πυρήνα των ΔΕΚΟ και οι οποίες με τα χέρδη τους μπορούν να συμβάλουν στη μείωση των δημοσίων ελλειμμάτων. Τα μεγάλα συμφέροντα ενδιαφέρονται για τον ΟΠΑΠ, τη ΔΕΗ, τον υπόλοιπο ΟΤΕ και άλλες ανάλογες επιχειρήσεις.

Δεύτερον αποκρύπτεται το γεγονός ότι οι ΔΕΚΟ παράγουν κατά κανόνα δημόσια αγαθά και η πολιτική οφείλει να τις αντιμετωπίζει με βάση το δημόσιο συμφέρον και όχι τα κριτήρια των αγορών. Με την επίθεση γίνεται προσπάθεια να πειστεί η κοινή γνώμη, ενάντια στα συμφέροντά της, να αποδέχεται ότι το ποταμίο είναι η κερδοφορία αυτών

να πιστοποιήσω τη θέση μου:

α) Η Γερμανία έχει καθιερώσει τη χρυσή μετοχή προκειμένου να ελέγχει όλες τις δημόσιες γερμανικές εταιρείες στρατηγικής σημασίας, όσες μετοχές τους και αν πωληθούν, αν πωληθούν. β) Η κυβέρνηση της Μέρκελ έχει ψηφίσει νόμο με τον οποίο οποιαδήποτε εξαγορά δημόσιας επιχείρησης υπόκειται στην έγκριση των αρμόδιων εκλεγμένων αρχών της Γερμανίας, κύρια της κυβέρνησης και της Βουλής. γ) Η κυβέρνηση της Γερμανίας δίνει τον «νυν υπέρ πάντων» αγώνα, προκειμένου η εταιρεία Hochtief, κατασκευαστική εταιρεία, να μην περάσει στα χέρια της ισπανικής κατασκευαστικής εταιρείας ACS, η οποία κατέχει το 29,8% των μετοχών της Hochtief. Προκειμένου να αποτραπεί η κυριαρχία των Ισπανών «σε μια γερμανική εταιρεία», πωλήθηκε την προηγούμενη εβδομάδα το 9,6% των μετοχών της στο Κάτάρ, χωρίς, ως όφειλαν, οι Γερμανοί να ενημερώσουν την ACS. δ) Το κρατίδιο της Βάδης Βυρτεμβέργης εξαγόρασε πριν από 10 ημέρες από τη γαλλική Edf το πακέτο μετοχών που κατείχε η τελευταία στον τομέα της ενέργειας του κρατιδίου (ήτοι το 45% της EnBW) έναντι 5 δισεκατομμυρίων ευρώ. Σύμφωνα με τον πρωθυπουργό του κρατιδίου, Στέφαν Μάππους, ο τομέας ενέργειας είναι στρατηγικής σημασίας (λέγε με ΔΕΗ) και δεν μπορεί «να εγκαταλειφθεί σε τρίτους». Σε συνέντευξή του (στις 7.12.2010), ο Σ. Μάππους, μάλιστα, δήλωσε «ότι δεν πρόκειται ποτέ να γίνει αποκτό να πωληθεί η πλειοψηφία των μετοχών μιας τέτοιας στρατηγικής εταιρείας σε αλλοδαπούς επενδυτές». Στις 8.12.2010 η μεγάλη συντηρητική εφημερίδα της Γερμανίας τιτοφόρησε το ρεπορτάζ της με τη φράση: «Γερμανική εταιρεία ενέονειας επιστοφει στα νέ-

Του

ΝΙΚΟΥ ΚΟΤΖΙΑ

ποίοι επιλέγουν να πλουτίζουν όχι μόνο σε βάρος του Δημοσίου και των μισθωτών στις επιχειρήσεις τους, αλλά και σε βάρος ακόμα και των επιχειρησίων τους! Το γεγονός αυτό μιλά από μόνο του για την κύρια ευθύνη που έχουν οι επιχειρηματίες για το πού έφτασε η χώρα και για το πόσο άδικη είναι η κυβέρνηση που κάνει «μόκο» γύρω από αυτές.

Β) Οτι ο Π. Ψωμάδης είχε «τις κλάτες» μεγάλου τμήματος του ελληνικού κατεστημένου. Τραπεζίτες, βιομήχανοι, άλλοι επιχειρηματίες τον κάλυπταν. Δείχνοντας ότι η περίπτωση του μόνο εξαίρεση δεν ήταν. Το γεγονός δε αυτό επιβεβαιώνει όσα έγραφα σε παλαιότερο άρθρο στην «Α», ότι η κυβέρνηση μαζί με κυρίαρχες ομάδες στην Ελλάδα είναι εύκολη στους αδύναμους, ενώ όλο το... σκέφτεται ως προς τους ισχυρούς.

Γ) Οτι, ενώ οι εταιρείες της Ασπίδας όδευαν προς την πτώχευση (και εξαιτίας της συμπεριφοράς των ιδιοκτητών της), τα μεγάλα στελέχη της λάμβαναν αποζημιώσεις και μπόλους υψους σχεδόν δέκα εκατομμυρίων ευρώ (Ναι! Υψους 10.000.000 ευρώ!). Ας συγκρίνει κανείς το τι είπε η κυβέρνηση και τα φερόμενα της διαπλοκής για αυτά τα εκατομμύρια που δόθηκαν από μια υπό κατάρευση επιχείρηση και το πόσο σκούζει και παριστάνει τη... μαύρη χείρα για μεικτούς μισθούς 3.000 ή 4.000 ευρώ στις ΔΕΚΟ. Αν αυτό δεν είναι «μόνοπλευρη» υποκρισία, τι είναι;

Δ) Οτι οι εποπτεύουσες αρχές του Δημοσίου ούτε είδαν, ούτε άκουσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα για το έγκλημα απάτης που γινόταν στο συγκρότημα της Ασπίδας. Η Τράπεζα της Ελλάδος, λαλίστατη για την ανάγκη να κλείσουν τα ΚΑΠΗ των φτωχών, δεν αντελήφθηκε επί γρόνια, ως όφειλε, καθότι εκ του νόμου

τα κριτήρια των αγορών. Με την επίθεση γίνεται προσπάθεια να πειστεί η κοινή γνώμη, ενάντια στα συμφέροντά της, να αποδέχεται ότι το πρωτεύον είναι η κερδοφορία αυτών των επιχειρήσεων (όπως, επί παραδείγματι, στις δημόσιες συγκοινωνίες) και όχι η εξασφάλιση του δημόσιου συμφέροντος. Εδώ, όμως, αυτόματα προκύπτει το ερώτημα: Για ποιον ακριβώς λόγο πληρώνουν οι Έλληνες φόρους, αν όχι για το δημόσιο συμφέρον και τα δημόσια αγαθά; Αν όχι για καλή παιδεία, υγεία, συγκοινωνίες, εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια; Η απάντηση είναι απλή: οι κυβερνώντες έχασαν και οι διαπλεκόμενοι δεν θέλουν να αναγνωρίσουν την ύπαρξη δημοσίων αγαθών. Στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουν τους φόρους ως το λάφυρο για την τοκογλυφία, τη λεηλασία του Δημοσίου και την πληρωμή του εξωτερικού χρέους. Κατά συνέπεια το πού και προς τι οι φόροι και οι δράσεις του Δημοσίου αποτελούν ένα θεματικό ζήτημα κοινωνικής πάλης.

Τρίτον, αρκετές ΔΕΚΟ ασφαλώς και δεν χρειάζεται να ανήκουν ή να πληρώνονται από το ελληνικό Δημόσιο. Από την άλλη, όμως, πολλές αποτελούν επιχειρήσεις-κλειδιά για το μέλλον του τόπου. Δρουν και αναπτύσσονται σε τομείς στρατηγικής σημασίας για τη χώρα. Όταν η Ελλάδα ετοιμάζεται να ξεπουλήσει τη ΔΕΗ, τον ΟΠΑΠ, τις δημόσιες τράπεζες, ελληνικούς δρόμους (όπως η Εγνατία), η Γερμανία που παίζει αποφασιστικό ρόλο στις απαιτήσεις που διατυπώνονται μέσω της τρέχουσας και στις οποίες ανταποκρίνεται το οικονομικό επιτελείο της ελληνικής κυβέρνησης πράττει τα εντελώς αντίθετα. Θα αναφέρω μόνο μερικά παραδείγματα για

δαπούς επενδυτές»! Στις 8.12.2010 η μεγάλη συντηρητική εφημερίδα της Γερμανίας τιτλοφόρησε το ρεπορτάζ της με τη φράση: «Γερμανική εταιρεία ενέργειας επιστρέφει στα χέρια του κράτους». Με άλλα λόγια οι Γερμανοί διά της πρακτικής τους διαψεύδουν τους κυβερνητικούς μονόδρομους των Αθηνών και αποδεικνύουν ότι οι λεγόμενες μεγάλες μεταρρυθμίσεις και αλλαγές της ελληνικής κυβέρνησης κάθε άλλο παρα αποτελούν ευρωπαϊκού τύπου εκσυγχρονισμό. Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση πουλά στον ελληνικό λαό «φύκια για μεταξωτές κορδέλες», προκειμένου να πείσει ότι η πρακτική της είναι μονόδρομος!

Περί σκανδάλων και ιδιωτικής επιχειρηματικότητας

Πριν από λίγες εβδομάδες είχα καταγγείλει τον μη βιομήχανο πρόεδρο του ΣΕΒ, ο οποίος ζητούσε μέτρα επιστροφής στον Μεσαίωνα. Είχα αναλύσει τις μεγάλες ευθύνες εκείνων των Ελλήνων επιχειρηματιών που ούτε επενδύουν στην έρευνα, ούτε παράγουν νέα προϊόντα. Επιχειρηματιών που ζούσαν και ζουν με την αρπαχτή, με τη λεηλασία του κράτους (τους ονομάζω κρατοφάγους) αλλά και της δικής τους επιχείρησης. Ολα αυτά επιβεβαιώθηκαν στην περίπτωση του κ. Π. Ψωμάδη και της τράπεζας Aspis. Σε ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον ρεπορτάζ της «Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας» (19.12.2010) αποκαλύφθηκαν τα εξής εκπληκτικά:

Α) Οτι ο Π. Ψωμάδης πέρανε τις εισπράξεις των εταιρειών του σε προσωπικούς λογαριασμούς, επιβεβαιώνοντας την εκτίμησή μου ότι υπάρχουν Έλληνες επιχειρηματίες, οι ο-

στο συγκροτήμα της Ασπίδας. Η τράπεζα της Ελλάδος, λαλίστατη για την ανάγκη να κλείσουν τα ΚΑΠΗ των φτωχών, δεν αντελήφθηκε επί χρόνια, ως όφειλε, καθότι εκ του νόμου εποπτευούσα αρχή, οτιδήποτε που να αφορά τις παρανομίες της τράπεζας Ασπίς. δια ισχύουν για παλαιότερα για το αρμόδιο υπουργείο. Η πλήρης παράδοση δημοσίων υπηρεσιών, αλλά και της Επιτροπής Ανταγωνισμού, στα συμφέροντα ολίγων προκειμένου αυτοί να παρανομούν ανενόχλητοι βοήσεται σε πλήρη αναντιστοιχία με τις επιθέσεις που εδώ και μήνες δέχονται δημόσιες υπηρεσίες, ΔΕΚΟ και δημόσιοι υπάλληλοι. Προκειται για την υποκρισία του αιώνα. Και μάλιστα γιατί δεν μιλάνε όλοι αυτοί που υβρίζουν τους μισθωτούς για τα σκάνδαλα των ιδιωτών και για τις επιλογές συγκεκριμένων δημόσιων υπηρεσιών που στηρίζουν τους ιδιώτες (ενεργητικά ή παθητικά δεν έχει σημασία) σε τέτοιες ενέργειες;

Από τα πιο πάνω παραδείγματα και τις επισημάνσεις γίνονται φανερό ότι η μονόπλευρη λιτότητα και η επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, η συνεχής αναφορά στις αδυναμίες του Δημοσίου από συγκεκριμένη σκοπιά, γίνεται με τρόπο υποκριτικό που εξυπηρετεί εκείνους που πράγματι μας έφεραν μέχρι εδώ. Οτι αυτή η υποκρισία καλύπτει με γάλα προβλήματα και υπεύθυνους που οδήγησαν τη χώρα εδώ που την έφεραν και ετοιμάζουν, στο όνομα πραγματικών αδυναμιών του δημόσιου τομέα, επίθεση φτηνής εξαγοράς των καλύτερων τμημάτων του.